

— И никъде ли не можахте да откриете следи от гърците? — попита великият войвода Радул.

Милко разпери ръце, наведе чело.

— Обикаляхме, гледахме, слушахме... Нищо.

— А те трябва вече да наближават — каза царят. — Тъдява ще са вече. Макар и да не си дават много труд да бързат, понеже едва ли подозират, че ние сме вече тук... — той взе картата в ръце. Почна внимателно да я разглежда. След това посочи с пръст. Войводите се струпяха около него.

— Вижте тук тия две реки: Мала и Гидиклийска. Каква хубава примка образуват с Бели камък. да можехме да ги вкараме вътре... — Той се обърна и каза строго. — Изведете момчето веднага навън. — След това продължи. — Да можехме да примамим ромеите в този капан и да ги нападнем неочаквано, внезапно, дорде минават Гидиклийска, за да влязат в крепостта...

Иоан Асен седна връз мечата кожа, разпери картата на земята. Всички сведоха глави над него.

— Когато минават край Бели камък... Ала не се знае през къде ще пресекат Мала река...

— Трябва на всяка цена да ги примамим по-насевер, в подножеито на този рид, където сме сега, между Добричка, Мала и хълма... — предложи алагатор Георги.

— Не. най-удобно е по на юг, между Мала и Гидиклийска... — каза Радул, — мисълта на царя е най-права. Там теснината е най-удобна.

— Тогава моите конници няма да могат да свършат много работа — каза Сокач. — Трябва ми равнина.

— Ето що... — намеси се Александър. — Ние ще направим тъй, както са правили бащите и дедите ни. Ще разделим войската си на няколко отряда. Местността чудно помага затова. Ето тука — той посочи рида Змийница, който бе на юг от крепостта — тук ще сложим стрелците на